

IETEKME

Liels jums paldies. Tagad vēl brītiņu pastāvēsim, noliekdami mūsu galvas lūgšanā. Un kamēr mūsu galvas un mūsu sirdis ir noliektas, gribētos zināt, cik daudziem šeit ir kāds lūgums, kuru jūs varētu darīt zināmu Dievam, paceļot savas rokas? Nu tad vienkārši neaizmirstiet šo lūgumu, kad mēs lūgsim.

² Debesu Tēvs, šovakar mēs esam tik laimīgi par šo kārtējo reizi, kad mēs varam atnākt pie Tevis, un ka mums var būt šī pārlicība, ka mēs saņemsim to, ko mēs lūgsim, ja mēs ticēsim, ka prasīto saņemsim. Un tagad, Kungs, palīdzi mūsu neticībai, lai šovakar mēs iegūtu to visu, ko mēs lūdzam. Manas rokas ir paceltas līdz ar viņu rokām. Un mēs lūdzam Tevi, Tēvs, Kurš saproti visu to, kas mums ir vajadzīgs. Dāvā mums to, Kungs, šovakar. Mēs lūdzam par uzmundrinājumu, jo, kad mēs dzīvojam šajā lielajā ciešanu stundā, kurā mēs atrodamies...un pasaule, kas atrodas tādā stāvoklī, mums ir vajadzīga Tava vissvētākā palīdzība, Kungs. Un mēs lūdzam, lai Tu uzmundrini mūs ar Tavu Vārdu, lai mēs varētu zināt, kā mums būtu jārikojas, tieši pirms Kunga Jēzus Atnākšanas. Dāvā to, Tēvs. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

³ Ļoti priecājos atkal būt šeit šovakar un atkal runāt par mūsu visžēlīgo Kungu. Ir labi atkal būt šeit Lein-Tehā. Tas ir gandrīz kā atgriezties mājās; es esmu bijis šeit tik daudzas reizes. Un es redzu, ka viņiem šeit ir daudzi lakatiņi, kas šeit ir nolikti, lai par tiem palūgtu. Un tā, vakar vakarā, mums bija...bija jāpārtrauc mūsu regulārie dziedināšanas dievkalpojumi, paņēmām mūsu kartiņas un visu ko tādu, jo mums bija divkāršas kalpošanas. Redziet, tas prasa pamatīgu spriedzi, kad ir divkāršas kalpošanas. Un tā, šovakar mēs noteikti aizlūgsim par šiem lakatiņiem, ticēdami, ka Tas Kungs piepildīs mūs visus un ikvienu ar ticību, kas saņems to, par ko mēs prasījām šajos lūgumos.

⁴ Mums, protams, rītdien pietrūks brāļa Mela Džonsona un tās brīnišķīgās dziedāšanas. Es patiešām augsti vērtēju to brīnišķīgo balsi, kuru viņam ir iedevis Tas Kungs.

⁵ Un tā, rītdien, ja jūs atnāksiet šurp, es pateikšu lūgšanu nama ļaudīm, ka ir...man šeit ir daži draugi no Džefersonvilas. Manuprāt, Filadelfijas draudzē pie mūsu brāļa Mida, manuprāt, viņiem tur būs kalpošana. Un es nezinu, vai pie jums...pie jums būs kalpošana? Ir kalpošana. Pie jums, cikos? [Kāds saka: "Vienpadsmitos."–Tulk] Pulksten vienpadsmitos, tur būs kalpošana. Un es domāju, ka es atgriezīšos aptuveni pusdivos vai apmēram divos... Trijos, man...man ir jābūt trijos, pulksten trijos un...un pēc tam vēlreiz rītvakar septiņos. Tāpēc mēs pavisam noteikti gribam sirsniņģi ielūgt jūs visus uz šīm kalpošanām, ja jums nav dievkalpojumu jūsu pašu draudzē.

⁶ Mēs pavisam noteikti negribētu jūs aizvilkt no jūsu pienākumu posteņa, jo tāds nav mūsu mērķis. Mūsu mērķis ir mēģināt notvert galvenokārt tos, kuri nav glābti. Tos, kuriem nav Svētā Gara, un, ja jūs...jūs patiešām ticat, ka jums Tas ir vajadzīgs, tad mēs esam šeit, lai jums palīdzētu. Arī slimie un nomocītie, nu, mēs esam šeit, lai par viņiem palūgtu, no visām draudzēm. Un atgriezieties savā draudzē, lai no kurienes jūs arī nebūtu. Ja jūs esat saņēmuši Svēto Garu vai dziedināšanu, brauciet atpakaļ ar liecību, izstāstiet pārējiem. Pat ja jūs draudze tam netic, tik un tā ejiet. Saprotat? Jo ir viegli ļaut tavai Gaismai spīdēt tur, kur ir daudz Gaismas, bet mēs gribam, lai Gaisma spīd tur, kur Gaismas nav. Tieši tur tā ir visiedarbīgākā.

⁷ Un paldies tev, brāli Veil. [Brālis Veils ir sakārtojies mikrofonu un saka: "Tā arī stāvi, mums tas ir jāpieskata."–Tulk.] Brālis Veils domāja, ka viņi nevarēja sadzirdēt. Vai tā ir labāk? Nu, jauki, tā ir labi.

⁸ Un tā, šovakar, bez dziedināšanas dievkalpojuma, manuprāt, man šovakar būtu jābeidz nedaudz agrāk. Es...es katru vakaru atkārtāju: "Es pacentīšos jūs atlaist apmēram deviņos trīsdesmit." Un šobrīd tas laiks jau gandrīz ir pienācis, lūk, apmēram piecas pāri deviņiem. No rīta es jūs noturēju apmēram divas stundas, un pēc tam, kad šis laiks beigsies, es jums saku, ka jūs droši vien būsiet noguruši un priecīgi, kad rītvakar es aizbraukšu no pilsētas. Taču es gribētu sevi veltīt

tām divdesmit minūšu pārrunām. Taču man vienkārši ir jārūnā, līdz es nogurstu, un es zinu, ka līdz tam laikam arī jūs būsiet pārguruši. Tādējādi man vienkārši nekad nesanāk pabeigt; es vienkārši pārtraucu un eju prom, lai nedaudz atpūstos.

⁹ Un tā, šovakar es gribu, lai jūs savās Bībelēs atvērtu Jesaju, Jesajas grāmatu, Jesajas 6. nodaļu. Un tagad, pirms mēs izlasīsim, mēs paprasīsim Dievam svētīt Viņa Vārdu un padarīt mums to reālu, kad mēs uz brītiņu nolieksim mūsu galvas. Nu, sākumā izlasīsim Vārdu, un pēc tam klausieties uzmanīgi, kad mēs lasīsim.

Tanī gadā, kad nomira ķēniņš Usija, es biju...es redzēju To Kungu sēžam uz augsta, cēla troņa, un Viņa tērpa apakšmala piepildīja svētnīcu.

Serafi lidinājās pār Viņu, tiem bija katram seši spārni: ar diviem serafs apsedza savu vaigu, ar diviem savas kājas, un ar diviem viņš lidoja.

Tie nemitīgi sauca cits aiz cita šos vārdus: "Svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Cebaots! Visa zeme ir pilna Viņa godības!"

Sliekšņu pamati trīcēja no sauciena skaņām, un nams pildījās ar dūmiem.

Tad es izsaucos: "Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju tautas vidū, kam nešķīstas lūpas, un tagad nu es redzēju ar savām acīm Ķēniņu, To Kungu Cebaotu!"

Tad pielidoja man klāt viens serafs, viņam rokā bija kvēlojoša ogle, ko viņš ar knaiblēm bija paņēmis no altāra.

Ar to viņš aizskāra manu muti un teica: "Redzi, tai aizskarot tavas lūpas, tavs noziegums ir deldēts un tavi grēki piedoti!"

Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: "Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?" Tad es atbildēju: "Redzi, es esmu še, sūti mani!"

¹⁰ Palūgsim. Kungs Jēzu, mēs neesam cienīgi, lai iekļūtu šajā tik ļoti žēlīgajā tēmā šovakar, taču mēs tagad lūdzam Tavu palīdzību, Kungs, bez kaut kāda cita mērķa, kā vien ar to, lai Evaņģēlijs varētu vēl reizi tikt sludināts Čikāgas pilsētā. Dāvā to, Kungs. Un lai šī ietekme ir mūžīga ietekme. Dāvā to. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

¹¹ Tagad es gribu paņemt šī teksta tēmu: *Ietekme*. Jūs zināt, ka ir kaut kas vēl tajā, kas mēs esam, mēs, ko mēs darām, mēs atstājam ietekmi uz kādu ar to, ko mēs darām, kā mēs rīkojamies, kā mēs runājam, kā mēs dzīvojam. Un ar visu, ko mēs darām, mēs kādu ietekmējam.

¹² Un tā, jūs zināt, ka daudzi cilvēki uz baznīcu neies. Viņi saka... Nu, viņiem par baznīcu ir nepareizs priekšstats. Viņi domā, ka tas ir...ka sievietes tur ir...ir raganas, bet vīrieši ir...ir dēmoni melnās mantijās, un viņiem vienkārši ir nepareizas domas par to. Bet es jums pateikšu, ko viņi noteikti dara – viņi vēros jūsu dzīvi, lai redzētu, ko darāt jūs. Man šķiet, ka tas bija Pāvils, kurš sacīja: "Mēs esam rakstītas Dieva vēstules, kuras lasa visi cilvēki." Kad tu esi uz ielas un kad tu esi savā darbā, lai kur tu arī nebūtu, kāds tevi vēro.

¹³ Un jo īpaši pēc tam, kad tu esi pateicis un apliecinājis, ka tu esi kristietis, tad viņi tevi vēros vēl uzmanīgāk, un tas atstāj ietekmi uz...uz tiem cilvēkiem, kas ir tev apkārt. Un mums būtu jābūt nomodā par to, ko mēs darām. Tāpēc ka, ja mēs atstājam nepareizu ietekmi, tad mēs apkaunojam ne tik daudz sevi, bet to, uz ko mēs pretendējam, kristiešus. Mēs apkaunojam Kristu. Un neviens, ja mēs aizdomāsimies, nekad negribētu apkaunot Kristu. Taču nepareiza rīcība nepareizā laikā pavisam noteikti atstās nepareizu ietekmi uz cilvēku, kas tevi vēro. Un, kad jūs apliecināt, ka esat kristieši, visi tiek novēroti.

¹⁴ Lūk, šī tēma, par kuru mēs runājam šovakar, par ietekmi, ir no senatnes, īsta mācībstunda par to, ja gribēsiet to izlasīt, jūs atradīsiet to 2. Laiku grāmatā 26. nodaļā. Tā bija šī Usijas, ķēniņa,

dzīve.

¹⁵ Lūk, ķēniņš Usija bija ganiņš. Viņš bija jauns puika, kurš, ķēniņa dēls, kurš mīlēja būt dabā. Viņam...viņam patika mežs, un viņš bija gans. Un viņam patika arī vīnogulāji, viņam patika vērot, kā viss aug. Un šis puika bija izaudzināts, būdams zem patiešām labas ietekmes. Amacija, viņa tēvs, bija varens vīrs, savās pēdējās dienās viņš nedaudz nosliecās un atnesa dažus dievus no citas valsts, un tad Tas Kungs paņēma viņu no zemes. Taču šis puiselis bija bijis labā ietekmē, jo viņa māte bija Jeruzalemes meita, viņa tēvs bija ticīgais, tāpēc puika bija audzināts, atrazdamies labā ietekmē.

¹⁶ Un tas ir labs veids, kā audzināt bērnu pienācīgā veidā. Un vai zināt ko? Jūsu bērni ir vienas no tām galvenajām acīm, kuras jūs vēro. Viņi vēro, ko jūs darāt. Un, lai ko jūs nedarītu, viņi jūs atdarina, jo jūs rādāt viņiem piemēru tajā, ko darāt.

¹⁷ Tas atgādina man, kā šeit ne pārāk sen es biju Pilnā Evaņģēlija Uzņēmēju sanāksmē tur Losandželosā. Un brālis Orals Roberts bija izklāstījis par kaut ko tamlīdzīgu, un viņi palūdza mani uzkāpt augšā un kaut ko par to pateikt, par ietekmēšanu. Es sacīju:

¹⁸ “Tas atgādina man stāstu, kuru es reiz lasīju, kur kāds vīrs devās pastaigā Ziemassvētku priekšvakarā, nesdams dāvanas apkārtņē, saviem kolēģiem, kaimiņiem. Un katru reizi, kad viņš iegāja kādā vietā, viņš...viņš iedzēra. Viņš aizgāja uz nākošo māju, un viņš iedzēra. Un tad, kad viņš bija izdalījis visas savas...savas dāvanas un arī saņēmis savējās; atpakaļceļā viņš nodomāja, ka viņš ies pa taisno caur parku. Un bija piesnidzis apmēram desmit vai piecpadsmit centimetru sniega. Un viņš saprata, ka viņš nevar noiet taisni, viņš gāja līkločiem, jo viņu bija ietekmējuši tie dzērieni.

¹⁹ Viņš ievēroja, ka nedaudz aiz viņa atpalikdams, nespēdams turēties viņam līdzi, gāja viņa sīciņais, mazais septiņgadīgais puika; un viņš spēra milzīgus soļus un krita gar zemi, un gāja līkločiem. Tāpēc viņš pagaidīja, līdz puisēns viņu panāca, un viņš sacīja: “Kāpēc tu šādi ej, dēliņ?”

Tas sacīja: “Tēti, es cenšos iet pa tavām pēdām.”

²⁰ Tagad jūs redzat, ka tas ir vairāk kā tikai piemērs, jo tā ir patiesība, ka jūsu bērni...ka jūs rādāt viņiem priekšzīmi.

²¹ Un, ja šodien mūsu amerikāņu ļaudis rāda priekšzīmi mūsu bērnu priekšā, smēķēdami cigaretes, sievietes un vīrieši, dzerdami, un kārtis mājās, un...un spēļu kauliņi, tad kāda veida cilvēki mums būs tajā nākošajā dzimtā, kas atnāks, jeb, pareizāk, nākošajā paaudzē, kas atnāks? Tas būs neirotiķu bars. Un tie, manuprāt, visa pasaule tagad ir teju vai tādā stāvoklī. Tādejādi, ja šī dzimta jeb šī paaudze ir šāda, ko tad atnesīs tā nākošā? Pēc tam, ja būs vēl kāda, nu, visa cilvēku rase, ja tā turpinās šādi virzīties, tā iznīks, pilnīgi visi, jo mēs nogalinām sevi un izveidojam piemērus pārējiem.

²² Un šodien pat kristieši, kuri apgalvo, ka ir kristieši, un smēķē un dzer, un...un mīnās, un izrādās negodīgi. Kamēr mēs... Nu, nav brīnums, ka kristietība šajā laikā atrodas vienā no saviem zemākajiem pagrimumiem. Tā ir tā ietekme, kuru draudžu cilvēki ir atstājuši uz cilvēkiem, kuri vēl nav pieņēmuši Kristu. Cilvēki grib uzturēt savu liecību, bet viņi dzīvo visvisādi, kā vien grib.

²³ Taču tieši tāpēc šajā laikā Svētais Gars ir noteikti nepieciešams, jo tieši Viņš ir Tas, kas dzīvo tavu dzīvi. Tu nedzīvo to pats. Tas ir Kristus tevī tad...pēc tam, kad tu esi saņēmis Svēto Garu. Un, ja Viņam nav noteikšanas tavā dzīvē, tad vienkārši atceries – tu neesi saņēmis Svēto Garu. Jo, ja Viņš ir tevī, Viņš dzīvos Savu Dzīvi. Tu vairs neesi tu pats. “Tu esi miris, un tava dzīve ir apslēpta Dievā caur Kristu, un apzīmogota ar Svēto Garu.” Tāpēc tev vairs nav nekādu iespēju būt tev pašam, kas tu biji.

²⁴ Un tā, tas jaunais puisis, mēs redzam, ka ar šiem labajiem, dievbijīgajiem vecākiem un apmācību tas... Kad viņa tētis nomira, nu, viņam bija tikai sešpadsmit gadu, un cilvēki paņēma un ielika viņu par ķēniņu. Un viņš apsēdās uz varas troņa, kad viņam bija tikai sešpadsmit gadu. Un, ja

jūs izlasīsiet par viņa dzīvi, viņa valsts politika neatstāja uz viņu ietekmi. Viņš...viņš neturējās pie sabiedrības uzskatiem. “Viņš meklēja Dievu,” ir teikts Bībelē.

²⁵ Un tā, lūk, kas padarīja viņu par tādu lielu piemēru šim jaunajam pravietim tajā laikā, Jesajam. Pravietis Jesaja dzīvoja ķēniņa Usijas dienās. Un viņi abi, būdami jauni, pravietis un ķēniņš, viņi kopā bija lieli draugi. Un Jesaja palika pilnī, un viņš balstījās uz ķēniņa rokas. Un mēs redzam, ka šī puīša ietekme atstāja ietekmi uz Jesaju. Viņš kļuva par...par varoni Jesajas acīs, jo viņš bija...viņš neliekuļoja ar cilvēkiem, viņš nekad nepieļāva, lai kaut kas viņu mētā no vienas puses uz otru, un viņš bija apņēmies kalpot Dievam un tikai Dievam. Un tā ir laba personība, no kuras ņemt piemēru. Šis...

²⁶ Un mēs redzam, ka viņš nekad negāja uz kompromisu ne ar ko, kas bija no pagāniskās pasaules, pagāniskās pasaules; pēc tam, kad viņi redzēja, ka viņš ir uzcēlis savu valsti tik varenu, un Dievs bija ar viņu un deva viņam svētības.

²⁷ Un Dievs svētīs ikvienu cilvēku, kurš stāvēs ar Viņa Vārdu. Lūk, Dievam ir pienākums tā darīt, svētīt jebkuru cilvēku, kurš stāvēs ar Dieva Vārdu.

Un tā, mēs redzam, ka Jesajam patiešām patika šis ķēniņš.

²⁸ Un šī ķēniņa valstība izpletās. Man šķiet, ka savā valstībā viņš bija tuvu Sālamānam, jo viņa ietekme sniedzās līdz pat Ēģiptes iekšienei.

²⁹ Tā bija liela palīdzība jaunajam pravietim Jesajam, redzēt, ka kāds vīrs tā stāv par Dievu, neskatoties uz politiku vai jebko citu, ka viņš stāv cieši ar Vārdu. Viņš pavisam noteikti atstāja ietekmi uz pravieti Jesaju. Šis puisis, kā Dievs viņu svētīja, jo viņš patiešām stāvēja ar Vārdu!

³⁰ Un tā, mēs redzam, ka šis ķēniņš, ak, izdarīja tā, kā šodien dara tik daudzi kristieši. Kamēr vien viņš bija pazemīgs, Dievs viņu svētīja. Taču Bībele šeit saka: “Kad viņš kļuva augstprātīgs”. Kad viņš bija visu nodrošinājis, tad viņš sevī kļuva augstprātīgs, un tad viņš nostājās uz ceļa, kas ved prom.

³¹ Lūk, šādi tas ir, šodien tā ir ar...ar draudzēm. Tā tas vienmēr ir bijis, kad cilvēki sajūt, ka viņi ir pašpietiekami, viņiem vairs nav jālūdz, viņiem nav jāgaida uz Dievu savai kalpošanai.

³² Atvainojiet šo izteicienu, taču es piekrītu vienam rakstniekam, lūk, kas lika daudziem no šiem cilvēkiem, kuri bija šajās pēdējā laika atmodās jeb šajā pēdējās dienas atmodā, pilnībā izgāzties. Daži no viņiem atklāja, ka viņi tika apsūdzēti par būšanu dzērumā pie savas kanceles, un...un daudzi no viņiem ir izdarījuši nepareizi. Tas ir tāpēc, ka viņiem...viņiem ir tik liela ietekme uz cilvēkiem, ka viņi sajūt, ka viņi ir pašpietiekami, ka tā ir viņu mazā valstība un ka viņi var, viņi tik ļoti satver cilvēkus savā tvērienā, ka viņi var darīt teju vai jebko, ko vien grib, bet cilvēki to neievēro. Taču Dievs to ievēro, redziet, tas ir Viņš. Es varētu pateikt... Kā reiz Nebukadnēcars, iznāca ārā un pateica: “Paskat, kādu varenu valstību es esmu uzcēlis,” un tad Tā Kunga eņģelis viņu satrieca.

³³ Un, kad vīrietis vai sieviete, nav svarīgi, vai viņš ir bīskaps vai kardināls, lai kas viņš arī nebūtu, kad tu sāc justies, ka tu esi pašpārliecināts, tad labāk esi nomodā un esi uzmanīgs. Tāpēc ka Dievs neļaus tev šādi turpināt, jo Viņš Savā godībā ne ar vienu nedalīsies. Nē, ser. Vienīgi Dievs iegūst slavu.

³⁴ Reizēm Dievs var svētīt cilvēku un iedot viņam nelielu kalpošanu, kura varbūt ir nedaudz labāka kā viņa brāļiem jeb, nevis labāka, bet vienkārši nedaudz atšķirīga no viņa brāļiem. Un tad negaidot tas cilvēks paaugstinās, izspiež krūtežu un, ak, viņš...viņš tevi no ielas noslaucīs. Un tas...tas, manuprāt, ir tas brīdis, kad cilvēks iziet aiz durvīm, jo Dievs nevar lietot šādu cilvēku.

³⁵ Šis ķēniņš, kaut arī viņš bija dievbijīgs cilvēks, kāds viņš bija, viņš sajūtās pašpietiekams. Viņš lepnumā sajuta, ka viņš var sevi paaugstināt, ka viņš vienkārši var pārņemt cita vietu un darīt,

ko vien sagribēsies, ka viņam nekas nevienam nav jāprasa.

Taču atcerieties, mēs vienmēr atrodamies zem Dieva. Dievs ir mūsu Dievs.

³⁶ Un mēs ieraugām, ka viņš paaugstinājās, un viņš...viņš tik ļoti paaugstinājās, ka iedomājās, ka viņš var ieņemt kalpotāja vietu, jo “Dievs taču bija viņu svētītājs”, tāpēc viņš paņēma kvēpināmo trauku un iegāja iekšā, lai ieņemtu kalpotāja vietu. Viņš pameta pats savu pienākumu posteni.

³⁷ Tieši to es vienmēr esmu sacījis šiem Pilnā Evaņģēlija Uzņēmējiem: “Nekad necentieties būt sludinātāji.” Sludinātājiem nenākas viegli, lai to visu noturētu kā nākas. Un turklāt mēs uz to skatāmies kā uz kaut ko vienkāršu, un tad jo īpaši paņemiet uzņēmēju, kas pat vispār nav aicināts darīt to darbu. Redziet, kad jūs to darāt, jūs izejat ārpus savām robežām.

³⁸ Un jūs varat šeit iegūt pamācību. Šovakar tur ir daudzi cilvēki, pat pie kancelēm, sludina, kuriem nevajadzētu tur atrasties, jo tas ir vairāk pusdienu talona dēļ vai būt populāram starp cilvēkiem, vai...vai ka tev ir nedaudz vairāk nekā kādam citam, vai lai saņemtu nelielu uzslavu no kāda, kas paplikšķina tev pa muguru, vai vēl kaut ko. Redziet, reizēm viņi kļūst par priesteriem.

³⁹ Jēzus sacīja: “Jūs aprijat atraitņu namus un gribat sēdēt augstos krēslos, un, lai izrādītos, lūdzat garas lūgšanas.” Viņš sacīja: “Jūs par to saņemsiet vēl jo lielāku nosodījumu.” Saprotat?

⁴⁰ Mums...mums nekad nevajag nonākt līdz kam tādām. Mums vienmēr ir jāatceras, ka Dievs grib, lai mēs esam pazemīgi. Ceļš augšup ir uz leju. Pazemojieties, un jūs tiek paaugstināti, bet, ja jūs sevi paaugstināt, jūs tiksiet pazemināti.

⁴¹ Un tā, mēs ieraugām, ka šis puisis mēģināja ieņemt kalpotāja vietu, kurai viņš nebija atbilstošs.

⁴² Tomēr Dievs bija viņu svētītājs, viņš bija liels vīrs. Viņš bija nostiprinājis savu valstību pret visām pasaules valstīm. Viņi nāca un viņu godināja, deva aitas un liellopus. Un viņam bija gani un vīns...vīnkopji un, ak, viss. Viņš dzīvoja greznībā, tad viņš sāka paaugstināties.

⁴³ Mēs ieraugām, ka pat draudze, vietējā draudze var būt pazemīga un tai var būt nelielas telpas, kalpojot Tam Kungam ar sirds patiesumu; taču atļaujiet viņiem nedaudz uzlabot stāvokli, kāds viņiem palīdzēs, un viņi uzcels jauku baznīcu, vai arī viņi pacentīsies to padarīt nedaudz labāku nekā to, kas ir tur uz stūra, un tad sanāksme staigā apkārt ar izriestām krūtīm. Tas, saprotiet, mums...mums ir jāatceras, ka tas nav pareizi.

⁴⁴ Dievs pateica Israēlam: “Kad tu biji... Es atradu tevi uz lauka, tu biji asinīs,” un kādā tas bija stāvoklī, “bet tad, kad tu pārsātinājies un...un sasniedzi skaistumu, tad tas...” viņa [Israēls] pagrieza Dievam muguru un...spēlēja prostitūtas lomu un aicināja visus, lai tie pie viņas atnāktu. Un mēs redzam, ka Dievs ar to it nemaz nav apmierināts.

⁴⁵ Un, lūk, pat šis lielais, varenais Israēla ķēniņš, kad viņš pamēģināja ieņemt pozīciju, kurai viņš ne...nebija nozīmēts. Un mēs redzam, ka tur ieskrēja priesteri un pateica viņam: “Tā nav tava vieta. Tev to nevajag darīt, jo Dievam ir šim darbam veltīti vīri.”

⁴⁶ Ak, ja vien garīdzniecība spētu to sasniegt, veltīti kalpošanai! Ja cilvēki varētu aptvert, ka Evaņģēlija sludināšana nav dabūt vairāk locekļus draudzē, bet tā ir veltīšanās uzdevuma mērķim, ka mums ir vajadzīgs, lai Dieva Valstībā piedzimst mazuļi. Nav nozīmes, uz kādu konfesiju viņi iet un tas viss pārējais, galvenais, lai šie jaundzimuši mazuļi ir.

⁴⁷ Vēl mēs ieraugām, ka šodien ir tik smagi, kad redzam, kā uzceļas kalpotājs ar nelielu, tādu kā fenomenu, ko Dievs ir ielicis viņa kalpošanā. Mēs ieraugām miesīgus tā atdarinājumus, ka visvisādi atnāks un mēģinās pateikt, ka ir *tas*, ka viņiem ir *tas*, vai arī izstrādās kaut ko nedaudz citādāk.

⁴⁸ Es šai pasaulē zinu vienu cilvēku, lielisku cilvēku, turklāt vēl labu vīrieti, īstu Vārda

sludinātāju, un es...es pat teiktu, īstu brāli, un es nesen ar viņu runāju. Un viņam joprojām ir sajūtas, un viņš ir uzbūvējis savu kalpošanu pilnībā uz sajūtām, tagad viņi krista uz Mūžīgo Dzīvību, jo “tie cilvēki nemirs”. Es baidos, ka viņi ir uzlīduši uz tāda zara, no kura viņi nekad nevarēs nolīst, saprotiet, tāpēc ka tas ir nepareizi.

⁴⁹ “Cilvēks, kas no sievas dzimis, dzīvo tikai īsu brīdi un ir pilns bēdu, nemiera.” Un tiem, kas šobrīd dzīvo, viņiem ir jāmirst. Un mēs zinām, ka “cilvēkam reiz bija nolemts mirt un pēc tam tiesa”. Tāpēc mēs zinām, ka tas tā ir.

⁵⁰ Es negribu dzīvot šajā vecajā infekcijas slimnīcā, kurā es dzīvoju. Tas saķer ikvienu slimību, kas lido garām. Es gribu tādu, kas nav ar rokām taisīts, pēc Dieva līdzības, kas...kas nav tāds hibrīda augs, kāds ir šis. Es gribu tādu, kas ir Dieva roku veidots, un kaites un slimības, un nāve iet prom no tā. Lūk, lai kad Viņš mani paaicinātu, es...es esmu gatavs, caur Dieva žēlastību, ticēdams, “kad šī zemes telts būs nojaukta, mūs jau gaida cita,” uz kuru mēs pārvāksimies, kurš vairs nekad nevarēs nomirt.

⁵¹ Kā gan jūs varētu gribēt dzīvot šajā? Es nē. Mans ir... Mēs no tā iziesim, un es par to priecājos. Un šis vecais cilvēks, baciļu lamatas, kurā mēs dzīvojam, nāves lamatas un kas nu vēl, tajā ir vaidi un sāpes, un vecums. Un, ak, kurš gan gribētu palikt šādā ķermenī? Es, es priecājos, ka tuvojas cits. Mums ir ķermenis, kas...kas mums tiek gatavots, Godībā. Un tikko kā dzīvība atstās šo te veco korpusu, tas mūžīgais Dieva Gars, kurš dzīvo tur iekšā, tas dosies uz to telti, kas atrodas tur, un tur Tas dzīvos Mūžīgi. Kāpēc lai mēs gribētu kaut ko šādu? Ak! Jā, ser. Ak, es...es tā priecājos, ka...ka tur...ka tur ir Dievs, kurš to visu ir padarījis skaidru.

⁵² Un mēs skatāmies šurp, mēs redzam, ka tie vienalga ir tikai ēnas. Mēs esam ēna. Es skatos šurp uz platformas, redzu cilvēku, kas kustās, un paskatos ārā uz ielas un redzu vīriešus un sievietes, kas kustās. Viņiem ir dzīvība, un tomēr tā nevar būt īsta Dzīvība, jo tajā ir nāve. Un...un Dāvids sacīja: “Es iešu caur nāves ēnu ieleju.” Lūk, ir vajadzīgs noteikts daudzums gaismas, lai rastos ēna. Ir jābūt noteiktam daudzumam gaismas. Saprotat? Ir jābūt noteiktam daudzumam gaismas tumsā, lai uztaisītu ēnu. Nu, tas ir atkarīgs, uz kuru no šīm pusēm tu nosliecies.

⁵³ Ja es redzu, ka iet kāds vīrietis, laba izskata, jauns vīrietis; pēc dažiem gadiem paskatīsies – viņa mati ir kļuvuši sirmi, izkrīt, pleci nolaižas. Stāv skaista jauna meitene, viņai ir svēta, dievbijīga seja, stāv un slavē Dievu; un es atgriežos pēc dažiem gadiem un atrodu viņu ar nošķukušiem pleciem, ņemas ar diviem vai trim bērniem. Nu, ak, tur...tas parāda, ka tajā ķermenī ir nāve. Nav nozīmes, cik tas ir veselīgs un cik skaists tas izskatās, tajā vienalga ir nāve.

⁵⁴ Lūk, es vēroju, uz kuru pusi nosliecas tas gars, kas atrodas tur iekšā. Ja tas vienmēr pārstāv Gaismu, runā par Gaismu, stāsta par Gaismu, tas dosies ar Gaismu. Taču, ja tas vienmēr ir otrā pusē, pasaules pusē, šīs pasaules lietas, zem šīs pasaules ietekmes, tad nekas neatliek, kā vien pārtapt par tumsu, kad tas nomirs, ārējā tumsā. Tāpēc saprotiet, kas mēs esam, mums ir jāatceras, ka mēs esam tas, kas mēs esam caur Dieva žēlastību, un neviens no mums nevar ar to palielīties. Mēs varam vienīgi noliekties sajūsmā un pazemībā Dieva priekšā un slavēt Viņu par Viņa labestību.

⁵⁵ Un mēs ieraugām, ka tikmēr, kamēr šis karalis šādi jutās, Dievs viņu svētīja. Taču, kad viņš nonāca līdz tam, ka negribēja palikt pats savā aicinājumā, viņš sagribēja pārņemt kāda cita aicinājumu. Un viņš domāja, ka, tā kā Dievs bija viņu svētījis, ka viss bija kārtībā, ka viņš var to darīt.

⁵⁶ Taču cik skumji, ka mēs pieļaujam tādas kļūdas! Cik, cik tas ir slikti! Jums...jums ir jābūt pilnīgi godīgiem. Jums nevajag, nevajag darīt neko, ja Dievs nav jūs tam norīkojis, un pierāda to, un apstiprina to, un jūs zināt, ka to ir darījis tieši Dievs.

⁵⁷ Parasti Dieva cilvēks...Dievam ir jānokausē un jāsatver tas īstais Dieva vīrs. Tie nav tie puīši, kuri grib izdarīt visu ko ar visu ko, grūti pateikt, ko viņi ar to izdarītu, ja viņi to dabūtu. Saprotat? Taču parasti Dievam ir jāsatver Savs cilvēks, kā Mozus un Pāvils, un tamlīdzīgie, lai viņu

nokausētu, lai izdabūtu no viņa dzīves visu krāšņumu un lai viņš kļūtu par gūstekni Svētajam Garam.

⁵⁸ Lūk, mēs redzam, ka šis ķēniņš... Un vēl viena lieta, ko mēs šeit iemācāmies pie Usijas, ka tad, kad viņu sarāja vīrs, kuram bija tiesības ienest kvēpināmo trauku, šai kalpošanai veltīts vīrs, kad viņš to sarāja, viņš uz to sadusmojās.

⁵⁹ Ak, cik...cik tas bija nejauki! Kad cilvēks mēģina norādīt kādam biedram, ka viņam nav taisnība, un pierāda viņam to ar Dieva Vārdu: "Tu kļūdieš." Bet tas cilvēks, jūtoties sevī, ka viņš darīs to, ko grib darīt, un nepakļaujas Vārdam, tad viņš sadusmojas.

⁶⁰ Vai ievērojāt, kas notika ar ķēniņu? Uz viņa sejas parādījās spītālība, kamēr viņš vēl dusmojās. Uz Usijas sejas parādījās spītālība, un priesteri un pārējie to atpazina un izmeta viņu no tempļa, un viņš nomira, spītālis. Tā varenā dzīve, kas tik labi sākās, beidzās ar spītālību, ar padzīšanu, un viņam bija jādzīvo vienatnē nošķirtā namā, visas savas dzīves dienas, cilvēkam, uz kura dzīvi reiz bija atstājis ietekmi Dievs.

⁶¹ Lūk, ko es teiktu, cieņa. Šodien mums darba laukā ir vīri, jauni vīri, pusmūža vīri, veci vīri, kuri uzsāka labu skrējieni un centās, un parādīja sevi labi Dieva priekšā. Taču šodien mēs viņus atrodam tur ārpusē, alkoholiķi, salauzti, atrodas tajā un tajā, prom no mums. Daži no viņiem ir pavisam atkrituši. Daži no viņiem ir kļuvuši traki uz naudu, daži traki uz sievietēm un apprecējuši sievietes, citas sievietes, kuras nebija viņu sievas. Un...un visas tās lietas un apkaunojums, ko tas ir atnesis katrā konfesijā. Mēs neviens nevaram nosaukt to otru par slikto, jo vainīgi esam mēs visi, pilnīgi, jeb katra konfesija. Mēs esam redzējuši tādus vīrus, kurus reiz bija ietekmējis Dievs un kuriem bija liela ietekme uz cilvēkiem. Un tomēr, kad viņi sajuta pašpietiekamību...

⁶² Kad cilvēks sasniedz tādu stāvokli, kurā atrodoties viņam ir ietekme uz citiem Dieva lietās, viņam ir visu laiku ir jāpazemojas, pastāvīgi.

⁶³ Un mēs ieraugām, ka šis ķēniņš nomira negodā, spītālis. Lūk, viņš bija pamācība tam jaunajam pravietim nebalstīt savas cerības uz nevienu cilvēku, bet raudzīties tikai un vienīgi uz Dievu. Kad viņš sāka skatīties uz cilvēku kā uz piemēru, tas cilvēks izgāzās, kaut arī viņš bija labs cilvēks.

⁶⁴ Tāpēc šovakar tā ir pamācība mums turēt mūsu domas uz Dievu, neskatoties uz to, kāds ir cilvēks. Kaut tas būtu kardināls, priesteris, pravietis, lai kas viņš arī nebūtu, viņš nav pasargāts no kļūdām un maldiem, un pat no nāves un grēka. Taču ir Tas, Kurš tāds ir, un tas ir Jēzus Kristus; Viņš ir Tas.

Taču šeit Jesaja saņēma mācībstundu, Dievs norīko Savu cilvēku konkrētā vietā.

⁶⁵ Cilvēkam nav tiesību ko sākt un sacīt: "Nu, ja es būtu kalpotājs, es varēšu viegli nopelnīt sev iztiku. Es domāju, ka es mācīšos par kalpotāju. Es domāju, ka darīšu *to*, *šito* vai vēl *to*. Es domāju, ka, ja es varēšu atdarināt to dāvanu, ko Dievs ir iedevis, tas būtu...man būtu lielas kampaņas un tā tālāk." Šodien mēs redzam tik daudz visu ko tādu.

⁶⁶ Taču, kā jūs redzat, Jesaja šeit ieguva pamācību, ka Dievs pats ieliek Savu cilvēku. To nosaka Dievs, un Viņš nebija padarījis to vīru par priesteri. Viņš bija padarījis viņu par ķēniņu, un viņam bija jābūt par ķēniņu. Viņam ne...nevajag mēģināt... Jesaja šeit iemācījās, ka tev nevajag mēģināt ieņemt cita cilvēka vietu.

⁶⁷ Pēc tam, kad viņš ieraudzīja, ka viņa lielais varonis nonāca līdz tam negodam un tā pagrima, un nomira, Jesaja tad sajūtās tā, it kā viņam vairs nebūtu teju nekādu cerību, tāpēc viendien viņš nokāpa uz templi, lai pārrunātu to ar Kungu, un, lūk, kur viņam atnāca tā vīzija. Templī viņš ieraudzīja To, uz Kuru viņam būtu vajadzējis skatīties visu laiku. Templī viņš vīzijā ieraudzīja Dievu, kas sēdēja augstu uz troņa, augstu Debesīs, un Viņa drānas bija Tam blakus. Šī vīzija, ko

viņš redzēja, augstais, paaugstinātais Viņa tronis, ievērojami augstāk par jebkuru zemes sfēru. Dievs, tas ir Tas, uz Kuru viņam bija jāskatās, kad viņš atradās vīzijā.

⁶⁸ Un pēc tam mēs redzam, ka Debesu serafi lidoja šurpu turpu templī. Lūk, serafi, patiesībā tas ir ebreju vārds, kas nozīmē “*dedzinātāji*”. Viņi bija tie, kas pienesa kvēpināmo un upuri. Tā vienkārši ir augstāka eņģeļu pakāpe, kuri...kuri veido ceļu grēciniekam, kamēr vien tur ir upuris. Un šiem serafiem, jo īpaši šiem dedzinātājiem bija īpašs amats, viņi uzturējās tieši Dieva Klātbūtnē. Viņi ir tas pats, kas ķerubi, un viņi bija pašā Dieva Klātbūtnē.

⁶⁹ Un, kad šis pravietis sajuta Dieva Garu uz sevis un...viņš atvēra savas acis. Redziet, viņš bija piedzimis šim mērķim, un tad, kad viņš atvēra savas acis, tas bija it kā pāriet no šejienes uz citu zemi, it kā viņš sapņotu, un viņš ieraudzīja Dieva Troni, tik ļoti paaugstinātu. Un pēc tam viņš ieskatījās templī, un šie serafi lidinājās šurpu turpu pa visu templi, saukdami: “Svēts, svēts, svēts Tas Kungs Dievs! Svēts, svēts, svēts Tas Kungs Dievs!”

⁷⁰ Kā tas droši vien pārmainīja un ietekmēja šo jauno pravieti! Kad viņš ieraudzīja cilvēka izgāšanos, kaut arī izgāzies bija labs cilvēks, taču tagad viņš redzēja Dievu un viņš redzēja šos serafus.

⁷¹ Un pievērsiet uzmanību tam īpašajam apsegam, kas bija šiem serafiem. Ar diviem spārniem tie aizklāja savas sejas, ar diviem spārniem savas kājas un ar diviem spārniem viņi lidoja. Dievs ir viscaur svēts. Aizdomājieties par to, pat eņģeļiem ir jāaizklāj savas svētās sejas, lai nostāvētu Dieva Klātbūtnē.

⁷² Interesanti, mans brāli, interesanti, mana māsa, ja mēs uz to paskatītos! Ja svētajiem eņģeļiem ir jāaizklāj savas sejas, lai nostāvētu Dieva Klātbūtnē, godbijībā un cieņā. Bet šodien mēs redzam cilvēkus, kuri sauc sevi par kristiešiem, bet nav pat vispār nekādas cieņas pret Dievu vai Viņa Vārdu, vai pret Viņa ļaudīm, vai pret Viņa kalpošanu, vai jebko. Kā tad viņi grasās uzcelties augšāmcelšanā? Bībele saka: “Ja jau taisnais tikko tiek izglābts, kur nonāks bezdievis un grēcinieks?”

⁷³ Un, kad serafiem, augstākajai eņģeļu kārtai, tieši blakus Žēlastības Tronim [*latviešu Bībelē: derības šķirsta vāks–Tulk.*], upura dedzinātājiem bija jāaizklāj savas svētās sejas, lai nostāvētu Viņa Klātbūtnē, un tur nu viņi bija. Dievs sēdējā tur augšā uz Sava troņa, un šie ķerubi kustējās šurpu turpu, dienu un nakti saukdami: “Svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Dievs!” Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Ievērojiet. Viņi, ar diviem spārniem viņi apsedza savas sejas. Un kāpēc?

⁷⁴ Mēs ievērojam, ka šodien, tā kā cilvēki ir...viņiem nav nekādas cieņas. Viņi nāks uz draudzi, cilvēki nāks uz draudzi un...un sāpinās, un smiesies, pļāpās, uzjautrināsies, sēdēdami tur, kur tiek sludināts Eviņģēlijs, vispār nekādas cieņas. Un satiek jūs uz ielas un ar... Tu nesaņem no cilvēkiem nekādu cieņu; mums tā nevajag darīt. Bet tomēr tas...tas parāda kristīgo cieņu, vismaz godāt cilvēkus, sakot: “Labrīt, brāli,” vai lai ko arī jūs nenovēlētu. Daži no viņiem bļauj: “Čau, sludinātāj!” Ak, tas ir tik vulgāri.

⁷⁵ Atcerieties, Jēzus sacīja: “Kā jūs darāt šiem, jūs darāt to Man. Kas pieņem Mani, pieņem to, kas Mani sūtījis. Un, kas pieņem to, kuru Es esmu sūtījis, pieņem Viņu. Redziet, kā jūs izdarījāt viņiem, jūs izdarījāt to Man.”

⁷⁶ Un necieņa, vai zināt, kas tas ir? Tas ir... Viņi neapjauš Dieva Klātbūtni. Pasaule ir kļuvusi tik...tik vulgāra, un reliģija ir tik pagrimusi, ka vairāk nav cieņas, tieši tā, kā tas ir bijis vienmēr.

⁷⁷ Paskatieties uz tiem kareivjiem. Šovakar mēs varētu padomāt, cik neprātīgi un briesmīgi rīkojās tie kareivji, kad aizklāja mūsu Kunga Jēzus seju ar lupatu, lai paņirgātos par Viņu, kurš bija pravietis un zināja siržu noslēpumus. Viņi uzlika viņa sejai lupatu un izveda viņu tur pagalmā, un paņēma nūju, un sita Viņam pa galvu, un pēc tam nodeva to viens otram, sacīdami: “Ja Tu esi Pravietis, pravieto tagad, pasaki mums, kurš tev iesita?” Redziet, vispār nekādas cieņas. Viņi

nespēja sajust nekādu tikuma spēku.

⁷⁸ Taču tā mazā sieviete ar pietiekamu ticību, lai pieskartos Viņa drēbēm, viņas vēlmes piepildījās. Redziet, mums ir jābūt...mums ir jāapjauš Dieva Klātbūtne.

⁷⁹ Šīs piecas maziņas maņas, kurās mēs dzīvojam, tā ir tikai mūsu pašu maziņā pasaulīte. Saprotat? Taču Dievs... Tas ir...mums tās ir iedotas tikai tāpēc, lai mēs varētu uzturēt kontaktu ar mūsu zemes mājām. Taču ir maņas, kas ir tur, viņā pusē, citās dimensijās.

⁸⁰ Un Dievs ir vienmēr klātesošs. Ja vien mēs varētu to atcerēties. "Tā Kunga eņģeļi apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas." Šovakar šajā ēkā stāv Jēzus Kristus. Šovakar šajā ēkā ir milzum daudz eņģeļu, to tūkstoši ir sapulcējušies kopā. Jūs tos neredzat, bet jūs varat sajust viņu ietekmi, kas saka jums, ka viņi ir šeit. Ja tas tā nav, tad Raksti nav pareizi. Un, ja Raksti nav pareizi, tad Dievs nav pareizs. Bībele saka, ka "Dieva eņģeļi ir apmetušies," viņi neiet prom, "viņi atrodas blakus tiem, kas Viņu bīstas".

⁸¹ Jēzus sacīja: "Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, Es būšu viņu vidū." Tādējādi tas ieliek Viņu pasaulē, kuru mēs nevaram redzēt, ar kuru mūsu piecām maņām nav kontakta. Jēzus Kristus ir šeit, klātesošs. Ja vien mēs varētu to apzināties!

⁸² Un atcerieties, ne tikai šeit, bet arī tad, kad jūs ejat pa ielu, lai kur arī jūs nebūtu, jūs, kas apliecināt sevi kā ticīgus un bīstaties To Kungu, atcerieties: Dieva eņģeļi virzās ar jums, lai kur jūs arī nebūtu. Viņi jūs vēro, ko jūs darāt, katru domu, kas iziet cauri jūsu prātam, un viņi zina par jums visu. Tāpēc mums ir tas jāapzinās.

⁸³ Ja mēs to neapzināmies, tad mēs rīkojamies, kā vien ienāk prātā. Tādējādi šodien vairums cilvēku, pārāk daudzi cilvēki neapzinās Kunga Jēzus Klātbūtni, un tieši tāpēc viņiem...mums ir tās visas lietas, kas mums šobrīd notiek, tas nav pareizi.

⁸⁴ Ja vien mēs varētu darīt, kā sacīja Dāvids: "Es vienmēr liku To Kungu sev priekšā." Ak, man tas patīk. "Tas Kungs vienmēr atrodas man priekšā. Kur Viņš ies, tur es sekošu. Un es apzinos, ka visur, kur es eju," citiem vārdiem, sacīja Dāvids, ka, "Tas Kungs iet man pa priekšu."

⁸⁵ "Neatstāšu tevi un nepameišu tevi," sacīja Jēzus, "Un redzi, Es esmu ar jums vienmēr, līdz pat pasaules galam." Viņš nevar mūs atstāt, Viņš apsolīja, ka Viņš to nedarīs.

⁸⁶ Tieši tāds arī ir šo sanāksmju mērķis. Lūk, kāds ir mērķis, mani brāļi, novadot manas kalpošanas ārpus konfesijām, lai mēģinātu cilvēkiem parādīt, ka Jēzus Kristus joprojām ir dzīvs, ka Viņš ir šeit, katra ticīgā dēļ, katrai konfesijai, kura Viņam ticēs...jeb cilvēkiem tajās konfesijās. "Tas Kungs ir man priekšā," sacīja Dāvids, "un es nesvārstīšos."

⁸⁷ Tagad paskatieties, ar diviem spārniem viņi aizsedza savu seju, lai stāvētu Dieva klātbūtnē, jo tieši tur viņi kalpoja.

⁸⁸ Un, ja jau viņiem vajadzēja apsegt savas svētās sejas, lai kalpotu Dievam, tad kādam cilvēkam būtu jābūt sludinātājam? Kā mums būtu jāapsedz mūsu sejas, kaunā! Kā mums vajadzētu dzīvot! Dievs ir viscaur svēts! Mums ir apzināti, visu laiku tas jāatceras. Ārpus Dieva žēlastības mēs esam kaili grēcinieki, bet Jēzus Kristus Asinis attīra mūs no grēka.

⁸⁹ Un tā, ar diviem spārniem viņi apsedza savas kājas. Tas simbolizē pazemību.

⁹⁰ Tāpat kā Mozus, Mozus nebija pārāk pazemīgs, līdz viņš satika Dievu tajā degošajā krūmā. Taču, kad viņš patiešām ieraudzīja, ka tas bija Dievs, un tāpēc, ka tā Gaisma runāja apsolījuma Vārdu. Vai jūs to sapratāt? Viņi zināja, un Mozus zināja, ka šis atbrīvošanas laiks bija tuvu. Un, lūk, lejup nonāk pārdabiska Būtne un atkārtu, un saka: "Es atceros Manu apsolījumu Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam." Un Mozus novilka savas kurpes, pazemība, visus savus pamatus. Viņš novilka savas kurpes.

⁹¹ Pāvils, kad viņš ieraudzīja virs sevis to pašu Gaismas eņģeli un nosauca to par “Kungu”, viņš nokrita zemes pīšļos. Viņš atpazina. Pazemība, “manis vairs nav!”

⁹² Nav brīnums, ka Jesaja iesaucās: “Bēdas man, jo manas acis ir redzējušas To Kungu Cebaotu.” Kaut arī bija pravietis!

⁹³ Un tomēr Pāvils bija liels vīrs, skolots, taču, kad viņš nonāca Dieva Klātbūtnē, viņš pazemojās.

⁹⁴ Un, kad Mozus nonāca Dieva Klātbūtnē, viņš pazemojās. Viņš bija pravietis. Viņš cienīja Dievu, Vārdu.

⁹⁵ Paskatieties uz Jāni Kristītāju. Kad Jānis stāvēja krastā pēc cilvēku kristīšanas, viņš atskatījās un ieraudzīja to pašu Gaismu, kas laidās lejup no Debesīm. Viņš iesaucās: “Lūk, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.” Un, kad viņš sevi pazemoja un Jēzus ienāca ūdenī un apstājas blakus viņam...

⁹⁶ Lūk, man te nesen uzdeva jautājumu. Tāds var ienākt jums prātā. Kad Jēzus iegāja ūdenī, bet Jānis sacīja: “Man vajadzētu tikt Tevis kristītam, bet Tu nāc pie manis?”

⁹⁷ Lūk, viens mans vecs baptistu brālis, tas doktors Rojs Deiviss, mēdza man sacīt. Viņš uzlika man savas rokas, kad viņš iesvētīja mani Baptistu Misionāru draudzē. Viņš sacīja: “Billij, lūk, kas notika...” Es viņam par to pajautāju. Viņš sacīja: “Lūk, kas notika. Redzi, Jānis pats vēl nebija kristīts, tāpēc Jēzus kristīja Jāni. Un pēc tam Jānis savukārt kristīja Jēzu, tāpēc ka Jēzus nevarēja kristīt Jāni, pirms bija kristīts Viņš.” Nu, es nodomāju, ka tas izklausās tā labi.

⁹⁸ Taču viendien, pirms aptuveni diviem gadiem, tur mežos, kur es sēdēju, nonāca Svētais Gars, Gaisma, un tad es ieraudzīju, kas tas bija, kad Viņš atklāja to man.

⁹⁹ Lūk, kas tas ir. Redziet, tur atradās divi vissvarīgākie cilvēki uz zemes: tur bija pravietis Jānis; tur bija Mesija Jēzus. Un viņi, divi vīri, kuriem bija vēstījums tam laikam, satikās ar seju pret seju tur ūdenī, kad viņu acis satikās. Un Jānis pazemībā tik tiešām sacīja: “Man vajag kristīties no Tevis, bet kāpēc Tu nāc pie manis?”

¹⁰⁰ Jēzus sacīja: “Atļauj tam notikt. Tas ir pareizi. Jo tā mums ir vajadzīgs jeb tā mums vajag...” Vajadzīgs nozīmē “ir piedienīgs”. “Jo šādi mums vajag piepildīt visu taisnību.” Kāpēc? Jēzus bija Dievs, Jānis bija pravietis. Jēzus zināja, ka Jānis to sapratīs, jo viņš bija pravietis, pie kura nāca Vārds. Tāpēc ka upuris, saskaņā ar likumu, pirms tā pieņemšanas ir jānomazgā. Un Jēzum bija jākristās pirms pieņemšanas. Viņš sacīja: “Lai tā ir. Tas ir pareizi. Jo šādi mums vajag, šādi mums piedienas piepildīt visu taisnību.”

¹⁰¹ Ak, ja vien mēs varētu to paņemt kā tēmu uz pāris minūtēm! Šodien mēs redzam, kā..kā ticīgie Gaismai šajā stundā, kurā mēs dzīvojam, ka mums piedienas piepildīt visu taisnību. Vasarsvētku draudzei piedienas, lai mēs piepildītu visu taisnību, redzot, ka mēs esam Svētā Gara aicināti. Mums nepiedienas nošķirt sevi no citiem brāļiem. Nepiedienas padarīt sevi par konfesiju un pārraut saites ar mūsu brāli, kurš ir saņēmis Svēto Garu tāpat kā mēs. Tas mums nepiedienas. Kad mēs redzam Dievu, kurš virzās un piepilda, un īsteno precīzi to, ko Viņš pateica, un tikai tādēļ, ka tas cilvēks nav saistīts ar mūsu organizāciju, mēs izturamies nepiedienīgi, tas ir nepieklājīgi. Tas ir nepareizi.

¹⁰² Mums būtu jābūt kristiešiem. Mums būtu jābūt džentelmeņiem. Mums būtu jābūt dievbijīgiem cilvēkiem un vīriem. Mums būtu jābūt gataviem nākt pretī un paspiest roku jebkuram cilvēkam, un pārvilkt segu arī viņa gultas pusē. Jā, jo šādi mums piedienas piepildīt visu taisnīgumu. Lūk, mēs zinām...

¹⁰³ Tas bija tāpēc, ka Viņš bija tas Upuris. Un Jānis to zināja, jo viņš bija redzējis to Gaismu virs Viņa. Un Jānis, būdams visievērojamākais cilvēks līdz tam laikam, viņš pazemojās. Taču, kad viņš

ieraudzīja nākam šo vareno Kungu Jēzu, viņš sacīja: “Man vajag kristīties no Tevis.”

¹⁰⁴ Taču, kad Viņš pateica viņam: “Tā piedienas, ka mēs piepildām visu taisnīgumu.”

¹⁰⁵ Tad Jānis mainīja domas, kā Dieva kalps, kā pravietis zinādams, ka viņam ir jāpiepilda tā laika Vārds, jo viņš zināja, ka Tas bija tas Upuris. Viņš tikko kā bija to pateicis: “Lūk, nāk Dieva Jērs, upurēšanas Jērs, kurš aizvāks šīs pasaules grēkus.” Un šim Jēram bija jātiek nomazgātam, pirms tas tika pienests priesterim. Āmen.

¹⁰⁶ Mums piedienas, ka mēs piepildām visu taisnīgumu, kad jūs pieņemat Jēzus Kristus Vārdu. Lai nošķiras no grēka katrs vīrietis vai sieviete, kas pieņem Jēzus Vārdu.

¹⁰⁷ Mūsu grēksūdzes šodien ir sākušas palikt gluži kā: *es pat nezinu kas*, kā kaut kāda mīkla vai vēl kas. Mēs nometamies ceļos un palūdzam gandrīz divu minūšu lūgšanu, atkal pieceļamies kājās; izdarām kaut ko nepareizu, sakām: “Ak, Kungs, Tu zini, ka es negribēju to darīt, bet, aleluja, ar mani viss ir labi,” un ejam uz priekšu. Nē, tas nav tas, brāli.

¹⁰⁸ Tev ir jābūt dievbijīgai nožēlai. Tev ir tajā jāatzīstas. Tev tas ir jāizlabo. Tu nevari to darīt... Jēzus sacīja: “Kad tu ej pie altāra un atcerēsies, ka tavam brālim kaut kas ir pret tevi, tad aizej sākumā pie viņa, pirms tu pienesīsi savu dāvanu, un izlīgsti ar savu brāli.” Saprotat? Mums...mums piedienas, ka mēs piepildām visu taisnīgumu.

¹⁰⁹ Un jūs, sievietes ar īsiem, apgrieztiem matiem, vai zināt ko? Jums piedienas, ka jūs ļaujiet saviem matiem augt un uzvesties kā lēdijai. Jūs, kas nēsājat šortus, novelciet tos, uzvelciet kleitas. Jums piedienas, lai jūs rīkotos kā kristietes, tā tas ir, jo Bībele saka, ka tas ir nepareizi. Sieviete to nevajag darīt.

¹¹⁰ Un jūs, vīrieši, kas smēķējat cigaretes, tas ir nepiedienīgi. Un jūs, vīrieši, kuri ļaujiet savām sievietēm to darīt un pēc tam sakāt, ka jūs esat “Dieva dēli”, vīrieši?

¹¹¹ Tas lielais, lielais solījums, kas tika dots laulību ceremonijā, “mīlēt, cienīt un paklausīt”, tā vairs nav. Amerikā sievietēm ir priekšroka. Nu, viņām visur ir priekšroka. Bībele saka, ka tieši tā tas viņai būs.

¹¹² Viņi saka, ka sievietes ir visuzmanīgākie šoferi šai valstī. Tas ir nepareizi. Mans dēls un es, braukādami krustām šķērsām pa šo valsti, veicam pierakstus, un katru reizi, kad uz ceļa tika vilkta sadauzīta mašīna, ja tas bija vīrietis, mēs atzīmējam zem vīrieša, ja sieviete, tad zem sievietes. Un no trīs simt avārijām pa visu valsti divsimt astoņdesmit viena no tām bija sieviete.

¹¹³ Kā gan viņi to pamato? No atskaitēm, kas tiek iesniegtas. Protams, tie policisti negrasās arestēt tās smukīgās sievietes, ja viņi dabū telefona numuru. Viņi par tām neziņos. Viņi ļauj tām iet, lūk, kāds ir iemesls.

¹¹⁴ Redziet, tā ir kļuvusi par sieviešu pasauli. Bībele saka, ka tas būs šādi. Precīzi. Tāpat teju vai tas pats notiek arī ar sludinātāju aiz kanceles, viņš baidās pateikt kaut ko pret to.

¹¹⁵ Taču mums piedienas piepildīt visu taisnīgumu. Tam kaut kur ir jātiek pateiktam. Šeit tu neskaties uz savu reputāciju un popularitāti. Tu...tu esi Jēzus Kristus Evaņģēlija mīlestības gūsteknis, tas ir tavš pienākums. Tu esi Viņa gūsteknis un nevari pateikt neko, kā vien to, ko saka Svētais Gars, un sludināt to, kas ir pareizi. Tu kļūsti par Viņa mīlestības gūstekni. Tad tev nav svarīgi, kas tas ir, tev ir jāpiepilda viss taisnīgums. Kalpotājam tas ir jārunā, jo īpaši jums, ļaudis no vasarsvētku draudzēm, kuri...kuri zināt to labāk, nekā vienkārši ļaut, lai viss tā arī notiek.

¹¹⁶ Lūk, pirms kāda laiciņa šeit pie manis atnāca viens ļoti ievērojams vīrs, sacīja: “Kāpēc tu neliec mierā tās sievietes?” Sacīja: “Nāc šurp, es gribu uzlikt tev rokas un palūgt par tevi, lai tu virzies uz priekšu, virzies uz priekšu, lūdzoties par slimajiem.” Sacīja: “Nu, cilvēki uzskata tevi par pravieti.”

Es sacīju: “Es nekad neesmu teicis, ka es esmu pravietis.”

117 Viņš sacīja: “Bet cilvēki tevi par tādu uzskata.” Sacīja: “Tev būtu jānāca tiem cilvēkiem, kā iegūt varenas garīgas dāvanas.”

Es sacīju: “Tieši tāda šodien ir draudzes problēma.”

118 Sacīja: “Nevis sacīt viņiem par to, ka viņas griež matus un *to, šito, pārējo*. Es...” Sacīja: “Tev vajadzētu mācīt viņiem varenas, augstas lietas.”

119 Es sacīju: “Kā es varu mācīt viņiem algebru, ka viņi nav pat savu ābeci iemācījušies?” Tā tas ir.

120 Tev no kaut kurienes ir jāsāk, tāpēc tu ej uz pašu apakšu un būvē uz augšu. Necenties sākt pašā augšā; tev nav nekāda pamata. Un tieši tāda ir problēma ar to šodien, brāļi, viņi nepieņem, lūk, Šo: “Mums piedienas piepildīt visu taisnīgumu.”

Tagad pievērsiet uzmanību tiem eņģeļiem.

121 Un Jānis Kristītājs, Pāvils, dažādi vīri, kad viņi ieraudzīja to Dieva Godību un to Gaismu, viņi noliecās Tās priekšā. Viņi, jā, viņi To godāja, viņi To cienīja, tāpēc ka viņi pazemojās.

122 Un pat šie eņģeļi, kuri kalpo Viņa Klātbūtnē, aizsedz savas kājas un aizsedz savas sejas. Ak vai! Un tā, paskatieties, tagad ātri, viņam bija vēl divi spārni un ar tiem viņš sāka rīkoties. Lūk, kāds tas ir īsts Dieva kalps.

123 Lūk, parādīja pravietim, kādam vajadzētu būt Viņa sagatavotajam kalpam. Kādam būtu jābūt sagatavotam kalpam? Lūk, tie kalpi skatījās uz... Viņš šeit bija skatījies uz cilvēka uz zemes un ieraudzīja, kā tas izgāzās; pēc tam Dievs parādīja viņam Valstību Debesīs, troni. Lūk, uz Kuru ir jāskatās. Tad Viņš parādīja viņam, kādam ir jābūt īstam kalpam, kurš kalpoja Viņa Klātbūtnē. Un tad tur bija tie serafi, kas apsedza savas svētās sejas, apsedza savas kājas, bet ar diviem spārniem viņi sāka rīkoties; godbijīgi, pazemīgi un darbībā. Āmen. Ja tas nav saģērbts kalpotājs, tad es nezinu, kas tas ir; godbijīgs, pazemīgs un darbībā. Ak vai! Ir nu gan!

124 Kā tā maziņā sieviete pie akas, kad viņa atpazīna to Dieva dāvanu un ka tas Cilvēks, kas runāja, bija Mesija, tas uzreiz lika viņai rīkoties. Viņa aizmirsa par savu ūdens trauku. Viņa ieskrēja pilsētā, sacīdama: “Nāciet, paskatieties uz Cilvēku, kurš pateica man to, ko es biju izdarījusi. Vai tik tas nav pats Mesija?” Ak, kā viņa sāka rīkoties!

125 Pēteris, kad viņš pieņēma Viņu pēc Viņa Vārda, kā mēs runājam par to šorīt, tur laivā. Vai jūs ievērojāt? Kad Pēteris pieņēma Viņa Vārdu un iemeta tur tīklu, un noķēra lielu daudzumu zivju, ļoti daudz zivis, Pēteris ātri atstāja tīklu un sāka rīkoties. Pirms viņš to izdarīja, viņš nokrita pie zemes Kunga priekšā un pateica: “Ej prom no manis, ak, Kungs, es esmu grēcīgs cilvēks.”

126 Vai tad tie nav tādi paši vārdi kā tie, kurus pateica pravietis Jesaja: “Bēdas man, jo es esmu redzējis To Kungu Dievu, un es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām.”

127 Vai tad jūs neredzat, ko Tā Kunga Klātbūtne dara īstenam ticīgajam? Mēs pat negribam atzīties; mēs vienkārši gribam pateikt: “Nu, mēs esam pentakosti, mēs esam baptisti, mēs esam prezbiterieši,” un tā arī turpināt dzīvot. Taču īstens, patiešām aicināts Dieva kalps pazemojas Dieva Klātbūtnē. Viņš nekritzē To.

128 Paskatieties, kas kritizēja Kungu Jēzu, tie bija farizeji, sektantisms, viņi bija tie, kas Viņu kritizēja.

129 Taču cilvēks, kurš patiesi gribēja būt Viņa kalps, pazemoja sevi un sāka rīkoties. Jēzus sacīja: “Sekojiet Man, un Es darīšu jūs par cilvēku zvejniekiem.” Kad viņš ieraudzīja to, kas patiešām bija Dievs, viņš sāka rīkoties.

¹³⁰ Tas aklais vīrs, kurš tika dziedināts, Bībele saka, ka viņš “izplatīja Viņa slavu pa visu valsti”. Viņš sāka rīkoties, kad viņš uzzināja, ka Dievam šeit uz zemes ir Pārstāvis, kas varēja atvērt acis aklam vīram, un devās it visur liecinādams, slavēdams Dievu. Un farizeji viņu satvēra, un tam ar viņu bija jānotiek, kā es sacīju šorīt. “Nu,” sacīja viņš, “es nevaru to izskaidrot, strīdēties ar jums par teoloģiju. Taču to nu es zinu, reiz es biju aklis, bet tagad es redzu.” Viņš rīkojās, protams, jo viņš it visur bija izplatījis Viņa slavu.

¹³¹ Un reizēm, iespējams, tu neesi kalpotājs, lai izplatītu viņa slavu, bet tava dzīve izplatīs šo Slavu, ja vien tu dzīvosi pareizi.

¹³² Tie nabaga cilvēki Vasarsvētku dienā, tā zvejnieku un nodokļu savācēju, un tamlīdzīgo grupiņa, kuriem bija necilas nodarbes. Viņi uzkāpa tur augšā saskaņā ar Dieva apsolījumu, un viņi gaidīja augšistabā desmit dienas. “Un negaidot nāca no Debesīm skaņa it kā stiprs vējš pūstu, piepildīja visu namu, kur viņi atradās.” Un viņi sāka rīkoties, jo bija ieraudzījuši, ka ir izpauzies Dieva apsolījums. Tas bija viņiem apstiprināts, Dieva apsolījums, un tas lika viņiem rīkoties. Kad Viņa apsolījums bija piepildīts, tas lika viņiem rīkoties.

¹³³ Draugs, atļauj man pateikt, lūk, ko. Tam, ko mēs esam redzējuši Dieva Valstībā pēdējā gadā vai divos, būtu jāliek rīkoties ikvienam no jauna dzimušam kristietim. Taču, lūk, kas par lietu, mēs...mēs to necienām, lai apzinātos, ka tas ir Dievs. Mēs...mēs tikai esam tādi kā nedaudz ziņkārīgi. Mums patīk redzēt mazas lietišas un taisīt sensāciju. Mums patīk justies labi. Mums patīk darīt tās lietas. Taču, kad nonāk līdz tam, lai patiešām To cienītu un ticētu Tam no visas sirds, tas liek mums rīkoties.

¹³⁴ Nu, kad eņģelis torīt satika Mariju ceļā uz aku un pateica viņai, ka viņai “būs Bērniņš, nepazīstot vīra”, tas lika viņai rīkoties. Viņa ātri devās, sacīdama katram, ka viņa “dzemdēs bērnu, nepazīdama vīra”. Viņu neuztrauca, ko tas varētu likt cilvēkiem runāt. Viņa patiešām bija satikusi Dieva eņģeli, un tas lika viņai rīkoties. Viņa apzinājās, ka Svētais Gars bija uz viņas, radīdams viņā dzīvību.

¹³⁵ Ak, ja vien mēs varētu apzināties, ka Svētais Gars ir uz mums, radīdams mūsos ticību, cenšamies izrādīt Sevi tik daudzos dažādos veidos un dāvanās, lai radītu ticību Draudzes aizraušanai. Tam ir jāieved mūs darbībā. Taču interesanti, vai tikai mēs to darām tā, kā Viņš gribēja, lai tas būtu, ar cieņu un pazemību?

¹³⁶ Uguns Stabam šajās pēdējās dienās būtu jāatved visa draudze darbībā, kad Tas ir apstiprināts, zīmes liecina, ka Viņa Atnākšana ir pavisam tuvu.

¹³⁷ Israēls ir atgriezies savā dzimtenē. Jēzus sacīja: “Kad vīģes kokam pumpuri metas, šī paaudze nezudīs, pirms tas viss piepildīsies.” Kad Israēls atgriežas savā dzimtenē un kļūst par valsti, tā paaudze redzēs Mesijas Atnākšanu.

¹³⁸ Ziņa, kuru es nesen saņēmu no kāda rabīna no Palestīnas, bija satriecoša. Šogad Palestīnā izauga mazs vīnogulājs, kurš nebija tur redzēts daudzus simtus gadu. Un ebrejiem bija paredzējums, ka tad, kad šie vīnogulāji atkal izaugs, Mesija jau būs ceļā.

¹³⁹ Gudrie, kas atnāca no Bābeles un...viņi pētīja zvaigznes. Viņi bija astronomi. Un, kad viņi pētīja zvaigznes, viņi ieraudzīja, ka tās trīs zvaigznes sanāca kopā. Hama, Šema un Jafeta zvaigznes, zem kurām tie bija dzimuši, sakārtojās līnijā, un viņi to zināja. Tie ticīgie zinātnieki vēroja debess ķermeņus, kā tie kustējās, kad viņi ieraudzīja, ka tās zvaigznes sanāca kopā virs Jeruzalemes. Jo, ja viņi atradās Bābelē, viņi skatījās tieši Jeruzalemes virzienā, uz rietumiem, lai to ieraudzītu. Un, kad viņi ieraudzīja, ka tās ir sanākušas kopā, viņi zināja, ka tad, kad tās zvaigznes savstarpēji izkārtosies, Mesija jau ir uz zemes. Slava!

¹⁴⁰ Un, kad mēs redzam, kā Israēls dodas mājās un Svētais Gars tiek izliets pār draudzēm, ekumēniskās ziņas par apvienošanos un Baznīcu Padomi, un pārējo, un Romas katoļu un

protestantu apvienošanās – Mesija teju teju atnāks, lai aizrautu prom Savu Līgavu.

¹⁴¹ Un Dievs sūta dāvanas, lai censtos radīt mūsos ticību, kas viendien pārvietos mūs prom no šejienes Aizraušanā; dziedina slimos, atver acis aklajiem, augšāmceļ mirušos!

¹⁴² Varenās zīmes augšā debesīs, eņģeļi nonāk plejādē! Un zinātnieki skatās uz to, paredzētu vairākus mēnešus pirms tas notika. Tur nu tas bija. Tur nu tas ir žurnālā. Pateica vairākus mēnešus pirms tā notikuma! Septiņi eņģeļi nonāca un pateica: “Tiks darīta zināma Dieva sešu zīmogu noslēpuma pilnīgā atklāsme.” Un tieši tā arī bija, precīzi tā, kā Viņš pateica, paredzēts, pirms tas notika.

¹⁴³ Un viņi skatās apkārt un redz visvisādus noslēpumainus skatus, un sauc tās par kaut kādām pārdabiskām būtnēm. Viņi sauc tos par lidojošajiem šķīvīšiem, baismīgām zīmēm debesīs, uz zemes. Zīmes, šīs zīmes norāda mums, ka Kunga Jēzus Atnākšana ir pavisam tuvu.

¹⁴⁴ Lūk, mazais vīnogulājs aug. Israēla ir pastāvīga valsts. Tai ir pašai sava valsts, pašai savs karogs. Tā senā sešstūra Dāvida zvaigzne, vecākais karogs pasaulē atkal plīvo pirmo reizi aptuveni divarpus tūkstošos gados. Viņiem ir pašiem sava armija. Viņiem ir pašiem sava nauda. Viņi gandrīz...ir pārstāvēti Apvienoto Nāciju Organizācijā. Pirmo reizi divarpus tūkstošos gados viņi ir valsts. Un, kamēr viņi pulcējas...

¹⁴⁵ Man ir ieraksts, filma, mēs to saucam “Trīs minūtes līdz pusnaktij”. Un tajā viņi izjautāja tos ebrejus, kuri nesa uz savām mugurām vecos, pārvietoja tos. Viņi sacīja: “Vai jūs atbraucāt uz dzimteni, lai nomirtu?” “Nē, mēs esam atbraukuši, lai redzētu Mesiju.” Āmen. Kad jūs redzat šos jautājumus, tā ir daļa no Dieva kalendāra, ka Mesija gatavojas parādīties. Ak vai!

¹⁴⁶ Mums vajadzētu būt pazemīgiem. Cik mums būtu jābūt godbijīgiem! Cik ļoti mums būtu jābūt darbībā, cenšoties izglābt katru dvēseli, ko vien varam, izsējot sēklas pa labi un pa kreisi, un darīdami visu, ko vien varam.

¹⁴⁷ Taču tā vietā mēs sakām: “Slava Dievam, es jūtu, ka šodien es varu nekur neiet. Es domāju, nu, es domāju, ka es palikšu mājās un paskatīšos šovakar to labo televīzijas raidījumu. Notiek lūgšanu sanāksme, taču...” Guļoša draudze, lāodikejieši, bagāti! Ak vai! Lūk, kur mēs esam.

Tam būtu jāliek mums rīkoties.

¹⁴⁸ Mēs, līdzīgi kā tas pravietis, esam redzējuši, cik ļoti sevi ir paaugstinājušas konfesijas. Mēs šodien skaidri redzam, kas ir noticis draudzē, kā redzēja Jesaja. Viņš redzēja cilvēku, kuru cienīja Dievs, taču mēs ieraudzījām viņu, viņš ieraudzīja, kā viņš sevi paaugstina, un viņš tika satriekts ar spitālību. Šodien mēs redzam to pašu ar konfesijām, kuras paaugstinās: “Mēs esam vislielākie šajā barā. Mums ir vairāk locekļu nekā tiem pārējiem.” Paaugstināšanās, redzam, kā viņus satriec neticības spitālība, un viņi tiek izmesti ārā.

¹⁴⁹ Tad mums būtu jāmeklē vīzija no Debesīm, kas parādīs mums Jēzu Kristu mūsu vidū, Viņa apsolīto Vārdu, ka Viņš to piepildīs, patiesām, kuru ietekmē nevis kaut kāda cilvēciskā sistēma, bet to iedarbina pats Dievs.

¹⁵⁰ Mēs ieraugām viņus kā Usiju, ka viņi zaudē Vārda satvērienu, jo viņi ir samainījuši To pret ticības mācībām, mēģinādami padarīt sevi par seno laiku Usiju, cenšoties ieņemt svaidīta amata vietu aiz kanceles un noliegt patieso Dieva Vārdu. Viņiem tur vispār nav ko darīt, tāpat kā Usijam tur pie altāra ar kvēpināmo upuri. Cilvēkam, kurš apliecina, ka ir kristietis, bet noliedz Vārda faktus, aiz kanceles nav vispār ko darīt, kā Usijam bija ar to...ar to kvēpināmo trauku. Cilvēks, kurš apgalvo, ka ir kristīts ar Svēto Garu un ir Dieva Svētīts, bet piecelsies un noliegs Bībeli un Tās Patiesību, samainīdams to pret ticības mācību vai vēl kaut ko, viņš ir tik pat pilns ar grēka spitālību un neticību, kā bija Usija.

¹⁵¹ Viņš tika noņemts no amata, taču viņi mēģina īstenot šo amatu ar intelektualitāti. “Es esmu

Ph.D., LL.D. Doktors *Tāds un Tāds*.” Redziet, viņi mēģina to paņemt un apgalvot, ka svaidījumam ar Svēto Garu ir vajadzīga izglītība. Redziet, tādējādi cilvēks var paņemt šo Bībeli un kāda liela iestāde var to izskaidrot un sadalīt daļiņās, un izklāt tur to, un salikt to atkal kopā, lai tev tas tīri labi patiktu. Tas ir intelektuāli. Tas ir tāpēc, ka viņš mācījās un mācījās par tiem leņķiem un pārējo, kā to visu savienot kopā.

¹⁵² Taču atļaujiet man kaut ko jums pateikt. Kad Dievs nonāk lejup Savā Vārdā, Viņš ne tikai saliek to kopā, Viņš tur izpauž to un atdzīvina To, un apstiprina To, un pierāda To, ka tā ir Patiesība. Tā ir Vārda patiesība. Lūk, kad runā Pats Dievs.

¹⁵³ Tā vīzija iespaidoja pravieti. Ak, kādu ietekmi tā uz viņu atstāja! Tas lika šim pravietim...

¹⁵⁴ Lūk, atcerieties, viņš bija skatījies uz cilvēku. Taču, kad viņš ieraudzīja kaut ko reālu... Viņš bija vērojis tā cilvēka svēto dzīvi, viņš vēroja, kā tas krita, viņš redzēja, kā viņš saslima ar spītālību un nomira. Jūs skatāties uz to pašu savās konfesijās. Vai redzat, kur ir nonākusi katra no tām?

¹⁵⁵ Lūk, šī varenā ekumēniskā kustība. Ja kāda baznīca nebūs šajā ekumēniskajā kustībā, tad ārkārtas stāvokļa laikā šo baznīcu vairs nevarēs lietot kā baznīcu. “Un neviens kalpotājs nevar nevienam kalpot, jo viņš tiks sodīts ar nāvi, ja to darīs. Ja viņš kalpos par kādu svētību cilvēkiem, kas ir ārpusē, tad viņš būs ekumēniskajā kustībā.” Tieši tā šodien ir uzrakstījis viens luterānis; es neatceros viņa vārdu. Redziet, tā tas ir. “Jūsu baznīcā nevarēs pielūgt; tā tiks uztaisīta par noliktavu.” Redziet, zvēra zīme jau sāk darboties, un mēs uz to skatāmies. Šis laiks, ak, tam vajadzētu ievest draudzi darbībā! Protams, tam būtu jāieved.

¹⁵⁶ Tagad paskatieties uz iespaidu, kādu atstāja vīzija, ko tas izdarīja pravietim. Tas lika viņam...kad viņš bija ieraudzījis to vīru un redzējis to krišanu. Viņš redzēja, ka Dievs sadusmojās uz to vīru un atkāpās no viņa, un satrieca viņu ar spītālību.

¹⁵⁷ Tad viņš devās uz templi, lai pateiktu: “Kungs Dievs, es zinu, ka Tu esi Dievs. Un es biju skatījies uz to, kas ir nepareizs.” Un tad Dievs parādīja viņam vīziju. Un nevis vienkārši vīziju, bet apstiprinātu vīziju; tāpēc ka starp viņiem šurpu turpu lidinājās serafi, un pat viņu balsis satricināja ēku, savienodamās vienkopus, tās pamatus.

¹⁵⁸ Un tad, saprotiet, viņš ieraudzīja kaut ko reālu. Un tomēr viņš bija pravietis. Viņš bija... Pravietis ir tas, pie kura nāk Vārds. Taču viņš vēl nekad nebija iegājis augstākā sfērā par to, uz kuru viņš bija skatījies, uz viņa varoni, Usiju, skatījies uz draudzes ganu, to vareno puisi. Bet, kad viņš tur ieraudzīja izgāšanos attiecībā pret Vārdu un ieraudzīja, kā Vārds pārmeta tam vīram, jo viņš bija nelikumīgi piesavinājies amatam, ar kuru viņam nebija nekāda sakara, kas tad notika? Viņš paskatījās augšup un ieraudzīja To Kungu.

¹⁵⁹ Vai varat lasīt starp rindiņām? Vai varat saprast, par ko es tagad runāju? Kungs Jēzus to apsolīja: “Kā bija Lata dienās, tā būs, kad atnāks Cilvēka Dēls.” Tas pats Dievs, kurš uzrakstīja Bībeli, sacīja: “Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Un Viņš pateica: “Kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, arī viņš darīs.” Vai jūs uztverat, ko es gribu pateikt?

¹⁶⁰ Tad tas vaļsirdīgais vīrs ieraudzīja Dieva Godību, viņš ieraudzīja To darbībā. Un viņš iesaucās kā grēcinieks un atzina, ka viņš ir grēcinieks. Viņš vēl nekad agrāk neko tādu, tik reālu, nebija redzējis. Viņš atzina, ka viņš ir grēcinieks.

¹⁶¹ Kas notika pēc tam? Kad tas pravietis bija gatavs atzīties, tad atnāca īsta šķīstīšana.

¹⁶² Līdz tam laikam, kamēr cilvēki nebūs gatavi atzīties, nebūs jēgas rīkot šos dziedināšanas dievkalpojumus. Ja jūs atzīsieties savos grēkos, atzīsieties savā neticībā, atzīsieties tajā visā, ko jūs darāt nepareizi, tad Dievs var kaut ko izdarīt. Taču, kamēr nebūs atzīšanās, nebūs nekādas attīrīšanās.

¹⁶³ Un tikko kā Jesaja pateica: “Bēdas man! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju

tautas vidū, kuriem arī ir nešķīstas lūpas.” Tad atnāca atzīšanās, ka...tad atlidoja ķerubs ar Uguni. Vai ievērojāt? Dievs vispār neizmantoja garīgo semināru, lai viņu šķīstītu. Viņš vispār neizmantoja likumu grāmatu, lai viņu attīrītu. Viņš attīrīja viņu ar Uguni.

¹⁶⁴ Dievs vienmēr šķīsta Savus kalpus, kad Viņš ir gatavs piešķirt viņiem darbu, ar Svēto Garu un Uguni. Dievs attīra ar Uguni; nevis ar grāmatām, nevis ar izglītību, nevis ar intelektuālu koncepciju, nevis ar konfesiju. Taču Dievs attīra Savu kalpu ar Svētā Gara Uguni.

¹⁶⁵ Turklāt ievērojiet, tad, pēc atzīšanās, pēc šķīstīšanas, tad atnāca uzdevums. Tad bija uzdevums. Pēc atzīšanās un attīrīšanas, lūk, kad tīrais Jesaja atbildēja Dievam un pateica: “Es esmu šeit, sūti mani.” Pēc tam, kad viņš bija šķīstīts, atzinies, šķīstīts ar uguni, lūk, kad šķīstītais Jesaja bija gatavs darbam. Viņš bija gatavs būt par piemēru. Viņš bija gatavs izlikt apskatei savu dzīvi, lai viņš varētu atstāt ietekmi uz citiem.

¹⁶⁶ Taču pirms viņš bija tajā atzinies, pirms viņš bija šķīstīts, viņam bija ļoti niecīga ietekme, vienkārši kā marionete karalim.

¹⁶⁷ Tagad viņš ir šķīstīts, tagad viņš ir atzinies un šķīstīts, un aicināts, un norīkots būt par pravieti. Un Dievs ļāva viņam uzrakstīt visu Bībeli, sešdesmit sešas Bībeles Grāmatās, Jesajas grāmatā ir sešdesmit sešas nodaļas. Viņš sāk Pirmajā Mozus grāmatā; grāmatas vidū parādās Jānis Kristītājs; un tas aiziet līdz pat Tūkstošgadu valdīšanai, Jesajas 65. un 66. nodaļa, tā tas ir, Atklāsmes grāmata. Viņš uzrakstīja visu Bībeles izklāstu. Kāpēc? Tāpēc ka viņš sevi pazemoja, kad viņš ieraudzīja Dieva Klātbūtni.

¹⁶⁸ Ko viņš izdarīja? Un viņš, pēc tam, kad viņš to izdarīja un pazemojās, un tika šķīstīts un nolikts maliņā, un šķīstīts, un norīkots, viņš ir atstājis ietekmi uz miljoniem cilvēku. Šeit viņa grāmatā, šeit ir Jesajas rakstītais, kas ir ietekmējis cilvēkus no tā laika līdz pat šim laikam. Viņa ietekme turpinās.

¹⁶⁹ Bībele saka: “Viņu darbi tos pavada.” Kā Svētais Gars pateica Jānim Atklāsmes Grāmatā, tas ir, uz Patmas salas: “Tev vēl būs pravietot ķēniņu un tautu, un cilvēku priekšā.” “Viņi atdusas no savām pūlēm, bet viņu darbi tos pavada.” Viņu ietekme, kas tiem bija, joprojām tos pavada. Saprotat? Protams, ka tā.

¹⁷⁰ Un, lūk, šodien mēs ieraugām to pašu, ietekmes. Mums ir jāatstāj ietekme.

¹⁷¹ Pirms mēs varēsīm ietekmēt, mums ir jāatzīst Dievs, mums ir jābūt šķīstītiem, mums ir jābūt pazemīgiem. Mums ir jānolaižas lejā un jāzina, vienkārši jāturpina iztēloties un jāzina, cik mazi jūs esat. Tu esi nekas. Es esmu nekas. Un neviens no mums nav nekas, bet Viņš ir viss. Viņš ir visas slavas cienīgs, ak, Dieva Jērs. Lūk, kas mums ir vajadzīgs, atgriezties templī, mums ir jāatgriežas pie Dieva altāra un jāuztaisa altāris mūsu pašu sirdīs, kur mēs varēsīm atdot paši sevi un tad ieraudzīt, kā Tas Kungs Cebaots nonāk šajās pēdējās dienās un dara to, ko Viņš darīja, kad Viņš bija šeit sākumā. Tad jūs to sapratīsiet un iesauksieties: “Bēdas man!”

Kad Ugunīgā oglīte pieskārās pravietim,

Darot viņu šķīstu, cik vien šķīsts var būt,

Un Dieva Balss tad teica: “Kurš būs mūsu vēstnesis?”

Tad viņš atbildēja: “Kungs, lūk, sūti mani!”

¹⁷² Vai pareizi? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Nodziedāsim to.

Runā, mans Kungs, runā mans Kungs,

Runā un es...atbildi man ātri;

Runā, mans Kungs, runā mans Kungs,
Runā, un es atbildēšu: “Kungs, sūti mani.”

Paklausieties, draugi.

Šobrīd grēkā un kaunā mirst miljoni,
Ieklausies viņu skumjajā un rūgtajā balsī;
Steidzies, brāli, steidzies viņus glābt;
Steidzies atbildēt: “Kungs, es esmu šeit.”

Tagad runā, mans Kungs, runā, mans Kungs,
Runā un es Tev ātri atbildēšu;
Runā, mans Kungs, runā, mans Kungs,
Runā, un es atbildēšu: “Kungs, sūti mani.”

¹⁷³ Vai jūs Viņu mīlat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Tagad nolieksim mūsu galvas, tikai uz brītiņu, un padungosim to. [Brālis Branhams sāk dungot.]

Uguns oglīte pieskārās pravietim,

¹⁷⁴ Tagad to padungosim. [Sanāksme dango dziesmu, kamēr brālis Branhams turpina dziedāt—Tulk.]

Darot viņu šķīstu, cik vien šķīsts var būt,
Un Dieva Balss tad teica: “Kurš būs mūsu vēstnesis?”
Tad viņš atbildēja: “Kungs, lūk, sūti mani!”

Runā, mans Kungs, runā, mans Kungs,
Runā, un es Tev ātri atbildēšu;
Runā, mans Kungs, runā, mans Kungs,
Runā, un es atbildēšu: “Kungs, sūti mani.”

¹⁷⁵ Debesu Tēvs, mēs gaidām šķīstīšanu no visas neticības, jo patiešām šobrīd miljoni mirst grēkā un kaunā. Kāds labums no tā, Kungs, ja mēs...ja mēs pasludinām, bet mums nav tas, ko mēs pasludinām, it kā mums būtu. Ko gan labu tas mums dod, censties iztēloties ar mūsu intelektu, ka kaut kas ir noticis, kaut arī mēs patiesībā zinām, ka tas nav noticis? Mūsu Debesu Tēvs, mēs lūdzam, lai tagad tu attīri mūs no visas mūsu neticības un no visa miesīgā mūsu dzīvē, lai mēs varētu būt šķīsti caur Kunga Jēzus Asinīm.

¹⁷⁶ Šī grupa šeit Čikāgā, no tās vīzijas torīt, Kungs, es zinu, ka daļa no šīs Līgavas gaida šeit, un es vienkārši nezinu, kā to satvert, Kungs. Es vienkārši sēju sēklas, kur vien varu. Es lūdzu, Dievs, ja šovakar šeit ir tie, kuri...kuri nav...kuri nav to piedzīvojuši, ka viņi nekad nav bijuši un redzējuši izpaustu reālo Dieva Valstību, nekad nav sajutuši tās rezultātus un redzējuši, kā viņu dzīves atbilst visam Vārdam, un var...un tā tālāk; Kungs, dāvā šovakar, lai šis ir tas vakars, kad viņi to izdara. Dāvā to, Tēvs. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

¹⁷⁷ Tagad godbijīgi. Es...es esmu pārlicināts, ka jūs mani pazīstat pietiekami labi, jeb ceru, ka tas tā ir. Es neesmu fanātiķis. Ja es esmu, tad es...es to neapzinu. Un es neticu, ka Dievs godā fanātiķus. Visus šos gadus, un darba laukā, kaut kas ir noticis. Es esmu jūsu brālis. Taču es...es ticu no visas sirds, ka... Lūk, es nevaru pateikt, ka man to pateica Tas Kungs, taču es ticu, ka šī paaudze, kas dzīvo šobrīd, būs šīs Aizraušanas liecinieki. Lūk, cik, manuprāt, tas ir tuvu. Es neredzu, ka vēl kaut kam ir jānotiek. Saprotiet, viss jau ir nostājies savā vietā.

¹⁷⁸ Vai atceraties, kas bija tas pēdējais, kas notika pirms Sodomas sadedzināšanas? Tas Kungs bija izpausts cilvēciskā miesā. Lūk, Viņš bija cilvēks. Viņš ēda gaļu un Viņš dzēra govs pienu, ēda graudu maizi un ēda govs teliņu, un stāvēja tur un ēda. Un tomēr Ābrahāms, kurš ar Viņu sarunājās, sacīja, ka tas bija "Visuvarenais Dievs". Cilvēciskā miesā? Jā. Viņš parādīja piemēru tam, ko Viņš grasījās darīt pēdējās dienās. Uz to atsaucās Jēzus.

¹⁷⁹ Un pavērojiet to kalpošanu, kuru Viņš veica. Pirmā lieta, Viņš atsaucās uz Savu apsolījumu. Hm! Vai jūs redzat tā teoloģisko pusi? Saprotiet, Viņš pateica: "Es devu jums apsolījumu un tagad Es esmu šeit, lai to apstiprinātu." Un tagad, kā mēs uzzinām, ka apsolījums... Pavērojiet to. Viņi gaidīja. Tieši pirms uguns nonākšanas Ābrahāms un Sāra gaidīja apsolīto dēlu. Dievs parādījās cilvēciskā miesā un izdarīja viņu priekšā zīmes, uz ko atsaucās Jēzus, ka tas pats būs Viņa atnākšanā, ko Viņš, Dēls, ir apsolījis. Un mēs ievērojām, ka šobrīd tas turpinās, piecpadsmit gadus.

¹⁸⁰ Bet ar draudzi tomēr paliek aizvien sliktāk. Nav brīnums, ka mēs patiešām varam redzēt, ka atrodamies Lāodikejas periodā.

¹⁸¹ Un tā, Svētais Gars ir šeit. Varbūt šeit ir tādi... Mēs...mēs, mums ir...mēs...mēs lūdzamies par slimajiem, bet es aicinu pie altāra. Es aicinu pie altāra gan tos, kas ir atzinušies, gan tos, kas nekad nav atzinušies. Es lūdzu jūs doties kopā ar mani uz Dieva templi, kurš atrodas jūsos. Ejiet uz grēksūdzes kabīni jūsu sirdīs un sakiet: "Kungs Dievs, šķīsti mani. Un atsūti to eņģeli ar kvēlojošu ogli, un...un aizvāc no manis visu neticību, lai es šovakar varētu atpazīt Dieva Klātbūtni, kā izdarīja pravietis Jesaja, kad viņam pieskārs tas eņģelis." Es gribu, lai jūs tā izdarāt, un esiet īsteni patiesi.

¹⁸² Un, lūk, mums ir apsolījums šim periodam. Mums nav apsolīta vesela kaudze teoloģijas. Mums ir apsolīts...

¹⁸³ Paskatieties, ebrejiem bija divi tūkstoši gadi ar teoloģiju, taču, pirms viņi tika iznīcināti, viņiem tika dota zīme. Latam un pārējiem tika dota cita zīme. Viņi redzēja to pašu zīmi. Un tagad, ja Dievs ļaus cilvēkiem... Kad šeit bija Jēzus, Viņš parādīja ebrejiem to pašu zīmi, Viņš parādīja to samariešiem, bet nevis pagāniem.

¹⁸⁴ Lūk, šīs ir Pagānu Perioda beigas, kā toreiz tas bija viņu periodam. Pagānu Draudze tiek aicināta. Lūk, Dievs nevar izmainīt Savu programmu, jo Viņš ir bezgalīgs, un Viņš ir pilnīgs, visuresošs, viszinošs, visuvarens un bezgalīgs. Ja Viņš tāds nav, tad Viņš nav Dievs. Tāpēc, redziet, Viņam ir jādara tas pats, ko Viņš darīja toreiz. Lūk, kāpēc viņi zināja (katrā paaudzē, kur Viņš Sevi izpauda), ka tas bija tādā pat veidā, zinādami, ka Viņš ir tāds pats.

¹⁸⁵ Un tā, ja Jēzus Kristus šovakar stāvētu šeit, pie šīs platformas; ja Viņš stāvētu šeit, tad vienīgais, ko Viņš darītu, būtu tas, ko Viņš darīja, kad Viņš tur bija tajā laikā, lai liktu cilvēkiem saprast, ka Viņš ir Dieva Dēls.

¹⁸⁶ Un tā, Viņš ir šeit. Viņš apsolīja būt šeit, un tagad vienīgais veids, kā Viņš var darboties, ir caur Savu apsolījumu. "Es esmu Vīnakoks; jūs esat zari." Un zari liecina par to, ka dzīvība nāk no vīnakoka, vai arī tajā nav nekādas dzīvības. Taču, ja to aktivizē dzīvība, tad tajā ir tāda pati dzīvība, kas ir vīnakokā. Tā...tā iespēžs jeb uzspiež sevi augšup zarā.

¹⁸⁷ Un tā, kādu brītiņu esiet godbijīgi. Un lai Debesu Dievs man palīdz, lai jūs, kuri dzirdējat šo svētrunu, kuru es sludināju, ka tad... Jesaja, tas ticīgais, kad viņš nonāca līdz tam, ka ieraudzīja, kā izgāžas tas vīrs, kurš centās pārstāvēt Dievu, tad viņš ieraudzīja, kā nonāk Dievs un tā visa realitāti,

tad viņš iesaucās: “Bēdas man!” Tāpēc ka Dievs bija devis tādu apsolījumu. Viņš iedeva to katrai paaudzei. Viņš dod to mums šajā mūsu paaudzē. Mēs redzam, ka viss ir precīzā kārtībā Viņa Atnākšanai.

¹⁸⁸ Un tā, vai jūs ticat, ka Viņš ir šeit? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Lai Viņš man tagad palīdz.

¹⁸⁹ Un es gribu zināt, cik daudz slimu cilvēku tur ir, paceliet savas rokas. Jums ir ticība. Un tagad es palūgšu jūs paņemt šos Rakstus, vēstuli Ebrejiem, ka “Viņš ir mūsu apliecinājuma Augstais Prieteris, un Viņam var pieskarties ar mūsu nespēka apjausmu.”

¹⁹⁰ Tagad lūdzieties: “Dievs, ļauj man Tev pieskarties. Un tad Tu, savukārt, atbildi caur brāli Branhamu, kā Tu darīji caur Savu īsteno Dēlu. Viņš ir tikai ieceltais dēls, tāds kā es. Bet Tu esi apsolījis, ka šajās pēdējās dienās Tu to darīsi. Tagad, Kungs, ļauj man ieraudzīt kaut ko reālu.” Un lūdzieties.

¹⁹¹ Lai Debesu Dievs, pamatojoties uz manu sirdi, kas ir izlieta Čikāgai un lai kur arī es nebrauktu, lai Viņš apstiprina, ka tas tā ir.

¹⁹² Tas vīrietis, kas tikko kā piecēlās no savas vietas, liels puisis, apsēdies tieši šeit man priekšā, kurš ir pacēlis savas rokas. Nē, *tas* aizmugurē, baltajā krekļā. Ne tieši tu, bet tu lūdz par kādu citu. Tas ir kalpotājs. Vai tici, ka es varu tev pateikt, kas ar viņu nav kārtībā? Viņam ir problēma ar sirdi. Ja tas ir pareizi, tad pamājjiet ar roku. Ticiet par viņu tagad.

¹⁹³ Ja vien jūs tam ticēsiet! Bet jums ir tam jātic. Ja jūs tam neticāt, tas nestrādās. Cilvēks patiesumā...

¹⁹⁴ Šeit...šeit...šeit sēž sieviete pašā lejā, lūk, šeit, tajā galā, otrā sieviete tur otrajā rindā, lūk tur, tieši šeit. Viņa cieš no resnās zarnas slimības. Viņai zarnā ir infekcija. Neliela sieviete tur beigās, tāda kā iesirma, piecelieties kājās, lai cilvēki varētu jūs redzēt. Jā, tā esat jūs. Tā ir patiesība. Tā infekcija ir resnajā zarnā, un arī citas lietas nav kārtībā, sarežģījumi. Ja tas ir pareizi, paceliet jūsu roku.

¹⁹⁵ Un tā, kam viņa pieskārs? Ne man. Viņa pieskārs Viņam. Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžos.

¹⁹⁶ Šeit sēž kundze, lūk, tur aizmugurē. Viņai ir problēma, troksnis galvā, nervozums, sarežģījumi. Pfeiferes kundze, tici no visas sirds. Piecelies kājās. Es tevi nepazīstu, taču Jēzus Kristus dāvā tev savu vēlēšanos. Es nekad dzīvē neesmu viņu redzējis; viņa nav man pazīstama. Tas beigsies. Neuztraucies. Tava ticība ir tevi dziedinājusi.

¹⁹⁷ Vai jūs ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Vai tad jūs neredzat to, ko Viņš ir apsolījis?

¹⁹⁸ Tas vīrietis, kurš sēž *tur* aizmugurē. Tur, vai tad jūs neredzat to Gaismu? Viņš ir ļoti sliktā stāvoklī. Viņam ir audzējs kaklā. Viņam bija operācija; ārsts nedod viņam tajā lielas cerības. Vai tici, ka Dievs darīs tevi veselu? Vai tu pieņem to, Stounleika kungs? Vai tici tam no visas sirds? Lieliski. Piecelies kājās, Jēzus Kristus darīs tevi veselu.

“Ja vien tu vari ticēt!”

¹⁹⁹ Tā kundze, kas guļ šeit uz nestuvēm. Protams, tev nav lūgšanu kartiņas, šeit nekā tāda nav. Tu esi paralizēta. Vai tu tici, ka tā ir Patiesība? Vai tu tici, ka tas, ko tu dzirdēji šovakar, ir Patiesība? Ja tu paliksi tur guļot, tu mirsi. Taču Jēzus Kristus var dziedināt paralīzi. Vai tu tici, ka Viņš to izdarīs? Ja tu tam ticēsi un to pieņemsi, tad tu vari piecelties no tās saliekamās gultas un iet mājās Jēzus Kristus Vārdā, un būt vesela.

²⁰⁰ Re, viņa nāk, ceļas no tās augšā. Tagad kāds viņai nedaudz palīdziet, viņa ir paralizēta. Kāds... Lūk, viņa pati nāk, ceļas no tā invalīdkrēsla, viņa ir vesela, Jēzus Kristus Vārdā.

- 201 Vai jūs ticat tam no visas sirds? [Sanāksme priecājas–Tulk.] Tad celieties kājās un...
- 202 Lūk, tur nāk paralizēta sieviete, soļo cauri auditorijai!...?...
Runā, mans Kungs, svaidi.
- Vai jūs ticat no visas sirds? [Sanāksme priecājas–Tulk.]
- 203 Lūk, tur ir vēl viens vīrietis, kas bija paralizēts, ceļas no nestuvēm; ceļas augšā no nestuvēm, slavēdams Dievu!
Vai jūs ticat? [Sanāksme priecājas–Tulk.]
- 204 Kur tur ir vēl kāds? Visas nestuves ir tukšas, viss! Visi stāv kājās, slavēdami Dievu!
Kad Ugunīgā ogle pieskārās pravietim!
- 205 Lūk, paralizētā sieviete kāpj augšā uz platformas! Lai Dievs ir slavēts! Slavējiet un godājiet Viņu!
- 206 Lūk, uz platformas uzkāpj vēl viens vīrietis. Paskatieties, kā viņš kāpj augšā pa pakāpieniem, brālis Fičs.
- 207 Slavēsim Dievu. Paceliet augšup savas rokas un slavējiet Dievu. [Sanāksme turpina slavēt Dievu–Tulk.]

IETEKME

(Influence)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 3. augustā Čikāgā, Ilinoisas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-0803E ilgst 1 stundu un 33 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2020. gadā.